

273. Negende Limburgs dictee (auteur: Waldo Keyers)

Het gelijk van de Limburger

Grensoverschrijdend zijn de nostalgische heimatliederen van de ons veel te vroeg ontvallen Limburgse troubadour Jo Erens. Zoetgevooid bezong hij in de vijftiger jaren de innemende, zangerige en ietwat naïeve aard van onze gouvgenoten. De 'trage' Limburger wordt nog het best verpersoonlijkt door onze gouverneur. Jazeker, diens ogenschijnlijke lijsigheid en dito taalnonchalance zetten sinjoren, Oost- of andere Vlamingen vaak op het verkeerde been.

Alla, West-Vlaanderen heeft een zestig kilometer lange all-inkuststrook, zijn polders, de Brugse Heilig Bloedbasiliek en de bekende Tieltse zoeaventuraart. De Oost-Vlamingen kunnen weliswaar uithalen met hun Vlaamse Ardennen, het Waas- en Meetjesland en andere mythisch klinkende oorden. Na-ijverige aanhangers van de Talmoed noch Sefarden misgunnen onze hoofdstedelingen hun rijke, Brabantse verleden met als toeristische climax het Atomium en Manneken Pis. En de wereldhaven zal wel eigengereid het niet ter zake doende eigenwaardegevoel van zijn bewoners naar het zenit doen stijgen.

Limburgers zijn survivors van de eerste orde. Na een eeuwenlange gehorigheid aan de leenheren van Loon in de middeleeuwen verwierf de heikneuter autonomie over een vrijwel ongerept stuk natuur. Het surplus van Limburg ligt in de rijke geografische diversiteit die onze provincie biedt: het Kempens Plateau, de Maasvallei, de glooiingen van de Voerstreek, de mergelstreek; ja zelfs Haspengouw ligt partieel op onze provinciale geboortegrond.

Ondanks de industriële ontwikkeling van vóór het interbellum met haar scheepswerven, houtvestingen, caoutchouc-, zink- of cokesfabrieken wist deze groene long van ons geliefde Vlaanderen haar idyllische, landschappelijke karakter te behouden. Het verscheurende failliet van de steenkoolexploitatie werd grotendeels opgevangen door de autoassemblagefabriek in Genk, waar toentertijd meer dan tienduizend werknemers het economische niveau van Limburg hielpen opkrikken.

Welke recreant wenst zich niet neer te vlijen in de bosrijke omgeving van Midden-Limburg, waar het Kloosterlatijn nog resoneert in de talrijke lowbudgetabdijhoeven? Hart noch brein van de Limburger wordt geconfisqueerd door een allesvernielende expansiedrang of een imperialistische ijver. De desastreuze drang immers om anderen te overklassen, laat staan te onderwerpen, is de Limburger vreemd.